

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/334/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2512214655
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2512214655.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holíč, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporcovi: J. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., T. č. XXXX/XX, o zaplatenie 190,70 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č.k. 13C/88/2012-46 zo dňa 14. januára 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd návrh navrhovateľa zamietol. O trovách konania súd rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne použitím § 3 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka (OZ), § 1 a 3, § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 122 ods. 2, § 558, § 52 ods. 1, § 53 ods. 1, ods. 3 písm. a), § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 4, § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. a vecne tým, že pôvodne obchodná spoločnosť Quatro, a.s. ako prenajímateľ uzavrel s odporcom ako nájomcom dňa 25.07.2003 Zmluvu o prenájme zo dňa 25.07.2003, č. 5606077103. Prenajímateľ sa zaviazal poskytnúť odporcovi prenájom faxu značky Panasonic KX-FP 153. Cena predmetu prenájmu bola stanovená na 12.775,- Sk, ktorú sumu sa odporca zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach v počte 30, po 383,- Sk. Počiatočná akontácia bola v sume 1.285,- Sk. Z predpísaných úhrad v celkovej výške 424,05 Eur odporca zaplatil celkom sumu 233,30 Eur. Odporca je tak v omeškaní so zaplatením sumy 190,75 Eur počnúc 20.01.2006. Predmetná pohľadávka bola na navrhovateľa postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo 15.12.2006. Dňa 20.08.2011 bolo spísané medzi navrhovateľom, t.j. osobou, na ktorú dodávateľ pohľadávku postúpil a odporcom (po uplynutí premlčacej doby) uznanie dlhu. Odporca vyhlásil, že uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy s pôvodným veriteľom Quatro, a.s., vo výške 329,69 Eur a zaviazal sa ho splatiť v siedmich splátkach po 50,- Eur mesačne s dátumom prvej splátky 30.01.2011. Zároveň v bode 3.4 uznania vyhlásil, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Súd skúmal, či nárok navrhovateľa vzhľadom na dikciu ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. nie je premlčaný (norma má podľa názoru súdu procesnú povahu), na čo bol navrhovateľ upozornený súdom písomne. Vo vyjadrení doručenom súdu dňa 09.10.2014 navrhovateľ poukázal na neústavnosť citovaného zákonného ustanovenia a nesúhlasil s jeho aplikáciou súdom ex offa. Vzhľadom na dikciu zákonného ustanovenia § 5b, ktoré je platnou a účinnou právnou normou, súd túto aplikoval z úradnej moci a zmluvu i dohodu o uznaní dlhu podrobil preskúmaniu z hľadiska ich možnej premlčateľnosti.

Poukázal v ďalšom na zmysel a účel premlčania a konštatoval, že v danej veci je nesporné že medzi postupcom a odporcom bola uzatvorená zmluva o prenájme, súčasne ide o spotrebiteľskú zmluvu.

V predmetnej veci je zrejmé, že dlh mal odporca zaplatiť najneskôr do 20.01.2006. Premlčacia doba podľa ustanovení Občianskeho zákonníka teda plynula od 21.01.2006 do 21.01.2009. Uznanie dlhu bolo spísané 20.08.2011 medzi navrhovateľom, t.j. osobou, na ktorú dodávateľ pohľadávku postúpil a odporcom (po uplynutí premlčacej doby). Vzhľadom na formuláciu obsiahnutú v uznaní záväzku zo dňa 20.08.2011, ktorá spĺňa náležitosti podľa Občianskeho zákonníka, súd aplikoval na uznanie záväzku ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré pokladá navyše s prihliadnutím na vyššie uvedené pre spotrebiteľa za priaznivejšie.

V prejednávanej veci pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Z tohto dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku ako nekalá obchodná praktika je zakázaná, preto je uznanie záväzku podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 07.06.2012 sp. zn. 11Co/37/2012, zo dňa 03.07.2013 sp. zn. 3Co/54/2013). Súd nemôže poskytnúť ochranu uplatnenému právu navrhovateľa, ktoré je výsledkom použitia nekalej obchodnej praktiky, pretože výkon práv nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26. marca 2014 sp. zn. 5Co/296/2013, v ktorom súd skutkovo a právne obdobnom prípade, vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ dával podpisovať odporcovi dohodu o uzavretí splátkového kalendára, ako i na skutočnosť, že navrhovateľ mal vopred pripravené znenie vyhlásenia o uznaní záväzku, tiež konštatoval, že konanie dodávateľa je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, i keď žalovaný zrejme nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Podľa jeho názoru je evidentné, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporcu ako spotrebiteľa. Takéto konanie považoval taktiež za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 z.č. 250/2007 Z.z., pričom takéto konanie považoval aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je teda neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti.

Súd preto i v danej veci konštatoval, že uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné, a preto s prihliadnutím na premlčanie nároku navrhovateľa, návrh zamietol. V závere súd uviedol, že v danej veci z hľadiska princípu právnej istoty rešpektoval ustálenú súdnu prax presadzujúcu princíp absolútnej ochrany spotrebiteľa (tzv. „privilegovaného spotrebiteľa“). A v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania (navrhovateľa), urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a konštatoval, že odporca mal v konaní plný úspech, keď súd návrh zamietol. Súd však úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože nepodal návrh na ich priznanie, navyše súd nemal za preukázané, že by mu nejaké v tomto konaní vznikli.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo ho zmenil tak, že návrhu vyhovie. Podľa odvolateľa súd vec nesprávne právne posúdil. Nemožno súhlasiť s tým, aby v danom prípade súd postupoval v zmysle ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť až dňom 01.05.2014. Poukázal na znenie čl. 1 od. 1 Ústavy na Nález Ústavného súdu SR z 24.05.1995 PL. ÚS 16/95, Nález Ústavného súdu SR z 03.03.1996 PL. ÚS 36/95, čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy SR, § 152 ods. 4 Ústavy SR, Nález Ústavného súdu SR z 08.03.2011 III. ÚS 348/06 a vyslovil názor, že aplikáciou ust. § 5b o ochrane spotrebiteľa dochádza k značnému narušeniu

princípu právneho štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie a k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Právna úprava platná v Slovenskej republike do 30.04.2014 umožňovala spotrebiteľom brániť sa proti pohľadávke uplatnenej po uplynutí premlčacej doby vznesením námietky premlčania. Za účelom zvýšenia ochrany spotrebiteľa prijala Národná rada SR už vyššie citované ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom prikázala orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy ex offo prihliadať na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo inú prekážku a to bez stanovenia jasných pravidiel obsiahnutých v prechodných ustanoveniach, ktoré by zabezpečili plynulý prechod z doposiaľ platného a účinného režimu právnej úpravy do ich nového režimu. Aplikáciou tohto ustanovenia na prebiehajúce súdne konanie bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty, ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Priamy aplikovaním predmetného ustanovenia súd taktiež porušil zásadu stanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, ktorou výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecných záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s Ústavou SR. Navyše vzniká reálna hrozba, že súd by tak spôsobil navrhovateľovi škodu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.09.2014 č.k. 9Co/64/2013 ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.10.2014 č.k. 9Co/105/2013. Záver si uplatnil náhradu trov konania a právneho zastúpenia v prvostupňovom i v odvolacom konaní, pričom trovy právneho zastúpenia odvolacieho konania pozostávajú z jedného úkonu právnej služby vo výške 21,91 Eur s DPH a režijného paušálu k úkonu právnej služby vo výške 10,07 Eur s DPH, spolu 31,98 Eur za podanie odvolania.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky na jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

Odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že návrh navrhovateľa je v celom rozsahu nedôvodný.

Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi a v danom prípade jediným odvolacím dôvodom bolo nesprávne právne posúdenie v dôsledku retroaktívnej aplikácie ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ktoré nadobudlo účinnosť 1. mája 2014).

Premlčanie sa definuje ako uplynutie času stanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdному uplatneniu práva námietkou premlčania. Hlavným, ba rozhodujúcim následkom premlčania je vznik práva na námietku premlčania pre povinný subjekt, ktorý ju môže ale nemusí uplatniť.

Nesprávnym právnym posúdením, čo v danej veci odvolacím dôvodom, sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2 M Cdo 4/2009).

Z obsahu spisu vyplýva, že návrhom doručeným súdu dňa 28.11.2012 sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi zaplata sumy 190,70 Eur s príslušenstvom, náhrady trov konania. Uviedol, že uplatnená pohľadávka bola na navrhovateľa postúpená Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2006 medzi postupcom Consumer Finance Holding, a.s. na navrhovateľa. Postupca (jeho právny predchodca), uzavrel s odporcom dňa 25.07.2003 Zmluvu o prenájme č. 5606077103. Predmetom prenájmu bol fax KX-FP 153 Panasonic. Odporca bol za užívanie predmetu prenájmu povinný platiť mesačne sumu 383,- Sk počnúc dňom 25.07.2003 do 20.01.2006. Odporca poslednýkrát zaplatil sumu 12,71 Eur (383,- Sk) dňa 17.01.2005. Nakoľko odporca neplnil splátky riadne a včas, navrhovateľ si uplatnil zákonný úrok z omeškania počnúc dňom 16.12.2006, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Dňa 15.12.2006 postupca postúpil pohľadávku, ktorú evidoval voči odporcovi na navrhovateľa. V čase postúpenia predstavovala pohľadávka sumu 190,70 Eur s príslušenstvom.

Je zrejmé, že pôvodne obchodná spoločnosť Quatro, a.s. ako prenajímateľ uzavrel s odporcom ako nájomcom dňa 25.07.2003 Zmluvu o prenájme zo dňa 25.07.2003, č. 5606077103. Prenajímateľ sa zaviazal poskytnúť odporcovi prenájom faxu značky Panasonic KX-FP 153. Cena predmetu prenájmu bola stanovená na 12.775,- Sk, ktorú sumu sa odporca zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach v počte 30, po 383,- Sk. Počiatočná akontácia bola v sume 1.285,- Sk. Z predpísaných úhrad v celkovej výške 424,05 Eur odporca zaplatil celkom sumu 233,30 Eur. Odporca je tak v omeškani so zaplatením sumy 190,75 Eur počnúc 20.01.2006. Predmetná pohľadávka bola na navrhovateľa postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo 15.12.2006. Dňa 20.08.2011 bolo spísané medzi navrhovateľom, t.j. osobou, na ktorú dodávateľ pohľadávku postúpil a odporcom (po uplynutí premlčacej doby) uznanie dlhu. Odporca vyhlásil, že uznáva záväzok čo do dôvodu a výšky voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy s pôvodným veriteľom Quatro, a.s., vo výške 329,69 Eur a zaviazal sa ho splatiť v siedmich splátkach po 50,- Eur mesačne s dátumom prvej splátky 30.01.2011. Zároveň v bode 3.4 uznania vyhlásil, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (ktoré nadobudlo účinnosť 1. mája 2014) orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 1. mája 2014) ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Zhodnotiac výsledky vykonaného dokazovania okresným súdom a zaujatý právny záver, krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol vo veci správne.

Na základe zákona č. 102/2014 Z.z. (článku VIII.) došlo k novele zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene ďalších zákonov, na základe ktorej bolo prijaté nové ustanovenie § 5b, podľa ktorého, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Podľa článku XIV. zákona č. 102/2014 Z.z., predmetné ustanovenie vstúpilo do účinnosti od 1. mája 2014. V § 29b zákona č. 102/2014 boli prijaté prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.05.2014, nie však k novoprijatému ustanoveniu § 5b citovaného zákona.

Odvolací súd nezdieľa právny názor navrhovateľa, že v danom prípade sa jedná o neprípustnú retroaktivitu účinkov novelizovaného zákona č. 250/2007 Z.z. a tým súvisiaceho zásahu do právnej istoty účastníkov tohto vzťahu.

Právna teória i prax čini rozdiel medzi pravou a nepravou retroaktivitou. Pre pravú retroaktivitu platí, že lex posterior ruší (neuznáva) právne účinky v dobe účinnosti legis prioris, prípadne vyvoláva alebo spojuje práva a povinnosti subjektov s takými skutočnosťami, ktoré v dobe účinnosti legis prioris, nemali povahu právnej skutočnosti. V prípade nepravé retroaktivity nový zákon síce nezakladá právne následky pre minulosť, avšak buď' povyšuje minulé skutočnosti za podmienku budúceho právneho následku (jednoduchú výlučnosť) alebo modifikuje pre budúcnosť právne následky podľa skorších zákonov založené. Nepravé spätné pôsobenie zákona znamená len, že nový zákon zachycuje (právne kvalifikuje) minulé skutočnosti alebo že sa dotýka (modifikuje, ruší) existujúce právne následky.

Všeobecne v prípadoch časového stretu starej a novej právnej normy platí nepravá retroaktivita, t.j. od účinnosti novej právnej normy sa i právne vzťahy, vzniknuté podľa zrušenej právnej normy, riadia novou právnou normou. Vznik právnych vzťahov, existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, právne nároky, ktoré z týchto vzťahov vznikli, ako i vykonané právne úkony, sa riadia zrušenou právnou normou (dôsledkom opačnej interpretácie stretu právnych noriem by bola pravá retroaktivita). Aplikuje sa tu princíp ochrany minulých právnych skutočností, najmä právnych konaní. Pokiaľ u pravej retroaktivity platí zásada všeobecnej neprípustnosti, za ktorej existujú striktné obmedzené výnimky prípustnosti, u nepravé retroaktivity platí naopak zásada všeobecnej prípustnosti, u ktorej existujú výnimky jej neprípustnosti.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, teda pokiaľ okresný súd rozhodoval o nároku navrhovateľa, keď už vstúpilo do účinnosti ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. (na základe novely vykonanej zákonom č. 102/2014 Z.z. účinnou od 01.05.2014) bol oprávnený (a zároveň povinný) prihliadať aj bez návrhu na premlčanie nároku, keďže v danom prípade platí nepravá retroaktivita, t.j. od účinnosti novej právnej normy sa riadia i právne vzťahy, ktoré vznikli aj podľa predchádzajúcej právnej normy. Vznik právnych vzťahov, existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, právne nároky vyplývajúce zo spotrebiteľského úveru sa posudzujú podľa doterajších predpisov. Z uvedeného je potom zrejmé, že okresný súd správne na premlčanie nároku navrhovateľa v tomto konaní prihliadal; na základe princípu nepravé retroaktivity právnych noriem (starej aj novej právnej úpravy), nebol preto povinný prihliadať na podmienky uvedené v § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. prihliadať na premlčanie dluhu iba na námietku dlžníka.

Na základe uvedených skutočností, keďže okresný súd správne posúdil pôsobnosť právnych noriem (novej a starej právnej úpravy) ohľadom premlčania nároku navrhovateľa a pokiaľ z uvedeného dôvodu nárok navrhovateľa na zaplatenie žalovanej sumy zamietol, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa, po vyčerpaní odvolacích dôvodov ako správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní mal úspech odporca, preto mu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže odporca si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.